

LIBRIS

We know
books

**LISA
KLEYPAS**

**DIAVOLUL
C;-)EGHIZAT**

EDITURA MIRON

Capitolul 1

Londra 1880

– MacRae e furios ca ursul prins în capcană, avertiză Luke Marsden de cum intră în birou. Dacă nu te-ai aflat niciodată în preajma unui scoțian turbat, ar fi bine să te pregătești pentru limbajul lui colorat. Lady Merritt Sterling era așezată la biroul ei și ridică privirea, cu zâmbetul pe buze. Fratele ei era un bărbat chipeș, brunet, cu părul vâlvoi și cu tenul impregnat de culoarea sănătoasă dată de aerul proaspăt al toamnei. Precum toți cei din neamul Marsden, Luke moștenise silueta longilină, elegantă a mamei lor. Merritt, pe de altă parte, era singura, dintre cei șase frați ai săi, care moștenise o statură scundă și o siluetă rubicondă.

– De aproape trei ani conduc o companie de transport maritim, țin eu să precizeze. După cât timp am petrecut printre docheri, nimic nu mă mai poate șoca acum.

– Poate că nu, admise Luke. Însă scoțienii au un talent deosebit pentru înjurături. La Cambridge am avut un prieten care cunoștea cel puțin șase cuvinte diferite pentru testicule.

Merritt surâse. Unul dintre lucrurile pe care le admira la Luke, cel mai tânăr dintre cei trei frați ai ei, era acela că niciodată nu o ferea de vulgarități și nici nu o trata ca pe o floare delicată. Acest motiv, printre multe altele, o determinase să-l roage să preia conducerea companiei de transport maritim a răposatului ei soț, după perioada în care l-a învățat cum stau treburile. El a acceptat oferta fără să clipească. Fiind cel de-al

treilea fiu al unui conte, opțiunile lui erau limitate, iar așa cum remarcase singur, un bărbat nu poate să-și câștige pâinea, dacă stă de-o parte și se confundă cu peisajul.

- Înainte să-l poștești în birou pe domnul MacRae, zise Merritt, ai putea să-mi spui de ce este furios.

- În primul rând, nava pe care a angajat-o trebuia să-i livreze încărcătura direct în depozitele noastre. Doar că autoritățile portuare l-au refuzat, fiindcă toate danele erau ocupate. Astfel că marfa a fost descărcată la o distanță de vreo patru mile, în apele interioare, la Deptford Buoys.

- Dar aceasta este procedura obișnuită, zise Merritt.

- Da, numai că respectiva marfă nu este una obișnuită.

- Nu e vorba de transportul de lemn? întrebă ea, ușor încruntată.

Luke clătină din cap.

- Este whisky. Aproape nouăzeci și cinci de mii de litri de scotch extrem de valoros, din Islay, încă sub control vamal. Au început să-l transporte spre noi cu barjele, însă au spus că va dura trei zile, până ce întreaga cantitate va ajunge în depozit.

Merritt se încruntă puțin mai tare.

- Sfinte, Dumnezeu! o asemenea cantitate de whisky, aflată încă sub control vamal, nu poate să rămână trei zile la Deptford Buoys!

- Iar ca situația să fie și mai dramatică, a continuat Luke, a avut loc și un accident.

- Ce fel de accident? întrebă ea, făcând ochii mari.

- Un butoi cu whisky a alunecat de pe rampa de ridicare, s-a spart pe acoperișul magaziei și s-a vărsat tot peste domnul MacRae. Acum e capabil să ucidă pe cineva - motiv pentru care ți l-am adus ție aici.

În ciuda îngrijorării ei, Merritt pufni în râs.

- Luke Marsden, chiar ai de gând să stai ascuns sub fustele mele, în timp ce eu voi da piept cu uriașul scoțian răutăcios?

URBIS

We know

books

– Absolut, răspuse el, fără să ezite. Ție îți plac bărbații mari și răutăcioși.

– Dar ce tot spui acolo? îl întrebă ea, ridicând o sprânceană.

– Ție îți place să-i calmezi pe oamenii dificili. Ești echivalentul uman al siropului la masă.

Amuzată, Merritt își rezemă bărbia în palmă.

– Atunci poștește-l în birou, iar eu o să-l însiropez.

Nu era vorba că îi plăcea să-i calmeze pe oamenii dificili, ci mai degrabă avea talentul să aplaneze conflictele, atunci când avea posibilitatea. Fiind copilul cel mai mare dintre cei șase, ea fusese mereu aceea care pune capăt certurilor iscate între frații și surorile ei, sau inventa jocuri în interiorul casei, în zilele ploioase. Nu doar o singură dată a condus raiduri nocturne printre oalele de la bucătărie, sau le-a spus povești, când se strecurau în camera ei după ora de mers la culcare.

Căută prin teancul de dosare, aflate pe biroul ei și-l găsi pe cel etichetat cu numele Distileria MacRae.

Cu puțin timp înainte ca Joshua, soțul ei, să moară, el încheiase un acord, prin care-i oferea lui MacRae condiții de depozitare în Anglia. I-a povestit și ei despre întâlnirea cu scoțianul, care venise la Londra pentru prima dată.

– Oh, dar trebuie să-l inviți la cină, s-a exprimat spontan Merritt, care era incapabilă să suporte gândul că un străin călătorește singur, în locuri necunoscute.

– L-am invitat, a răspuns Joshua, cu accentul lui american. Mi-a mulțumit pentru invitație, dar m-a refuzat.

– De ce?

– MacRae este, cumva, un tip lipsit de maniere. A fost crescut pe o insulă îndepărtată, pe coasta vestică a Scoției. Presupun că i se pare coplesitoare perspectiva de a cunoaște o fică de conte.

– Nu trebuie să-și facă griji din pricina asta, a protestat imediat Merritt. Știi doar că familia mea nu face parte din lumea civilizată.

Joshua i-a răspuns că ea definește „lumea civilizată” cu totul diferit de cum o face un scoțian din mediul rural, astfel încât MacRae avea să se simtă mult mai în largul său, dacă era lăsat să se descurce singur.

Merritt nu visase niciodată că, atunci când se va întâlni cu MacRae, Joshua nu va mai fi în viață, iar ea va fi conducătoarea companiei Sterling Enterprises.

Fratele ei ajunse la ușă și se opri în pragul ei.

– Te invit să intri în birou, i se adresă el, cuiva aflat de partea cealaltă a ușii. Vă fac prezentările și apoi...

Keir MacRae dădu buzna în birou ca o forță a naturii, trecu prin fața lui Luke și se opri exact în dreptul biroului lui Merritt, din doar câțiva pași.

Cu un aer sardonice, Luke se rezemă de tocul ușii, cu brațele încrucișate la piept.

– La drept vorbind, comentă el, mai mult pentru sine, de ce să ne mai pierdem timpul cu prezentările?

Merritt îl privea uimită pe scoțianul masiv, înfricoșător. Înfațișarea lui era una extraordinară, un munte de peste un metru optzeci de mușchi și forță, îmbrăcat într-o cămașă subțire, udă-leoarcă și pantaloni parcă lipiți de piele. Începu să tremure brusc, mai mult ca sigur fiindcă resimțea răceala alcoolului care se evaporă. Cu o privire piezișă, își scoase șapca englezească și de sub ea apăru podoaba capilară ciufulită, evident netunsă de mai multe luni. Șuvițele bogate aveau nuanțe frumoase de chihlimbar, iar pe alocuri auriu.

Era atrăgător, în ciuda aspectului neîngrijit din acel moment. Foarte atrăgător. Ochii albaștri, pătrunzători, păreau animați de o inteligență diavolească, pomeții erau poziționați perfect, iar nasul era drept și puternic. Un barbișon scurt îi ascundea linia maxilarului – poate ascundea o bărbie prea fină? – nici ea nu-și putea da seama. Oricum, acest bărbat își tăia respirația.

Merritt nici nu s-ar fi gândit că pe lume ar exista un bărbat, care să o poată tulbura într-atât. Era totuși o femeie versată, stăpână pe sine. Doar că nu putea să ignore fierbințeala pe care o simțea răzbătând din corsajul rochiei, încheiată până-n gât. Și nici inima, care începuse să bată tare, la fel cum se cutremură un răzor cu flori călcate în picioare de un spărgător stângaci.

– Vreau să discut cu persoana care conduce firma, zise el intempestiv.

– Cu mine veți discuta, spuse Merritt, zâmbind scurt și veni pe partea cealaltă a biroului. Lady Merritt Sterling, la dispoziția dumitale. Spunând aceasta, întinse mâna spre el.

MacRae reacționează cu întârziere. Degetele lui reci și aspre le strânsă pe ale ei.

Senzația stranie îi ridică perii fini de la ceafă și o făcu să simtă în centrul stomacului ceva nou, răscolitor și plăcut.

– Condoleanțele mele, rosti el, cam țâfnos și-i dădu drumul la mână. Soțul dumitale a fost un bărbat pe cinste.

– Îți mulțumesc. Trase aer în piept, ca să-și revină. Domnule MacRae, îmi pare nespuse de rău pentru modul în care a eșuat transportul dumitale. Voi depune toată documentația, pentru a mă asigura că vei fi scutit de taxele de andocare și cele de chei, iar Stewrling Enterprises va achita comisioanele de descărcare. Iar pe viitor mă voi asigura că vei avea o dană rezervată pentru ziua când sosește transportul dumitale.

– Nu va mai exista niciun afurisit de transport viitor, dacă o să fiu eliminat de pe piață, zise MacRae. Agentul comercial spunea că fiecare butoi cu whisky care nu a fost livrat în depozit până la miezul nopții, nu se va mai afla sub obligațiune contractuală, iar eu va trebui să plătesc imediat taxele vamale pentru el.

– Ce? strigă Merritt revoltată și aruncă o privire spre fratele ei, care ridică din umeri și clătină din cap, semn că el nu știe

nimic despre asta. Afacerea respectivă era extrem de serioasă. Reglementările guvernului referitoare la depozitarea whisky-ului sub obligațiuni erau impuse cu strictețe, iar orice încălcare a lor ar atrage după sine penalități considerabile. Ar fi grav și pentru afacerea ei, iar pentru cea a lui MacRae ar fi dezastruos. Nu! exclamă ea, apăsât. Așa ceva nu se va întâmpla. Se întoarse în spatele biroului, se așeză, apoi răsfoi rapid printr-un teanc de autorizații, facturi și formulare de accize. Luke, spuse ea, whisky-ul trebuie să fie transportat aici, din Deptford Buoy, cât mai repede posibil. Îl voi convinge pe agentul comercial să ne acorde timp, măcar până mâine la prânz. Doar Dumnezeu știe că ne datorează asta, după toate favorurile pe care i le-am făcut în trecut.

– Dar vom avea suficient timp? întrebă Luke, cu un aer sceptic.

– Trebuie! Vom avea nevoie de toate barjele și de toate navele ușoare, pe care putem să le angajăm, precum și de orice bărbat apt de muncă...

– Nu! Cred că prea vă grăbiți, zise MacRae și plesni cu palma pe biroul ei, aplecându-se deasupra lui.

Merritt tresări când auzi sunetul și ridică privirea spre fața lui extrem de apropiată de capul ei. Ochii lui aveau o nuanță de albastru glacial, pătrunzătoare, iar la colțurile lor externe se vedeau riduri formate probabil de la răs, sau din cauza soarelui puternic, sau a zilelor cu vânt aprig.

– Da, domnule MacRae? reuși ea să-l întrebe.

– Nătângii aceia pe care i-ați angajat au reușit să-mi verse peste ponton o sută nouă galoane de whisky, ba chiar m-au botezat cu o parte din băutura în acel episod. Să fiu al naibii dacă-i voi lăsa să-și bată joc de ce a mai rămas.

– Acei nătângi nu erau angajații noștri, protestă Luke. Erau hamali de la barjă.

Pentru Merritt vocea fratelui său a răsunat de parcă venea de la alt etaj al clădirii. Nu se putea concentra decât asupra bărbatului uriaș și viril din fața ei.

„Tu fă-ți treaba” și-a poruncit, doar așa reușind să-și dezlipească privirea de pe MacRae fără efort suplimentar. Îi vorbi fratelui ei pe un ton care se dorea a fi profesional.

– Luke, de acum încolo, niciun hamal de la docuri nu va mai pune piciorul pe platforma cu macaraua de descărcare a mărfurilor. Se întoarse spre MacRae. Angajații mei au experiență în manipularea încărcăturilor valoroase, îl asigură ea. Numai ei vor avea acces să-ți descarce marfa de pe platforme și să o care în depozit. Nu vor mai exista accidente – ai cuvântul meu.

– Dar cum te vei asigura că va fi așa? întrebă MacRae, ridicând o sprânceană într-o expresie ușor ironică. Vei conduce dumneata operațiunile de descărcare?

Felul în care i-a pus întrebarea, sarcasmul învăluit în mătase i-au provocat un ciudat complex de frustrări, ca și când l-ar fi auzit mai devreme că a spus ceva exact pe același ton. Ceea ce nu avea niciun rost, de vreme ce până în momentul de față cei doi nu s-au mai întâlnit.

– Nu, zise ea. Fratele meu se va ocupa de operațiune de la început până la final.

Luke oftă prelung, fiindcă realizează că sora lui tocmai l-a obligat să lucreze toată noaptea.

– Oh, da, zise imediat, deloc încântat. Chiar voiam să propun asta.

Merritt se uită spre MacRae.

– Avem acordul dumitale să procedăm așa?

– Am de ales? zise scoțianul, după o scurtă evaluare a situației și se îndepărtă de birou. Trase de materialul ud al cămășii pătate. Să ne apucăm de treabă, atunci.

IBDIS | We know
Probabil îi era frig și nu se simțea deloc confortabil, se gândi

Merritt, mai ales că duhnea a scotch original. Înainte să se întoarcă la treabă, cu siguranță avea nevoie să se aranjeze puțin.

– Domnule MacRae, îi zise ea cu blândețe, unde stai cât timp te afli la Londra?

– Mi s-a propus să locuiesc în apartamentul de la depozit.

– Sigur că da. La depozitul lor pentru mărfuri sub obligațiuni existau câteva camere mici, dotate cu tot necesarul, gândite special pentru viticultorii și distilatorii care doreau să-și amestece și să-și îmbutelieze produsele la fața locului. V-ai dus cineva bagajele acolo?

– Au rămas tot pe docuri, răspuse scurt MacRae, în mod clar nedorind să fie plictisit cu chestiuni neînsemnate, când erau atât de multe lucruri de făcut.

– Le vom aduce imediat, pe urmă vom trimite pe cineva să-ți arate apartamentul.

– Mai târziu, spuse el.

– Dar trebuie să-ți schimbi hainele, zise Merritt, tulburată.

– Milady, merg la treabă pentru toată noaptea, alături de docheri, care nu dau doi bani pe aspectul sau pe mirosul meu.

Merritt ar fi trebuit să abandoneze subiectul. Știa asta prea bine, dar nu s-a putut abține și zise:

– Noaptea este foarte frig pe docuri. Ai nevoie de un pardesiu.

MacRae părea exasperat.

– Am o singură cămașa, pe asta, care este leoarcă.

Merritt înțelese că leoarcă înseamnă complet udă. Își spuse că bunăstarea lui Keir MacRae nu trebuie să o preocupe pe ea, mai ales că erau treburi urgente, care necesitau atenția ei. Dar... bărbatul acesta parcă avea nevoie de puțină atenție. Deoarece a crescut cu trei frați, îi era binecunoscută privirea morocănoasă, ursuză a unui bărbat flămând.

Luke avea dreptate, se gândi, amuzată. Chiar îmi plac cei masivi și răi.

– Știi bine că nu poți să-ți lași bagajele într-un loc public, nesupravegheate, zise ea împăciuitor. Nu durează decât câteva minute, până ce mă duc să iau cheia și te conduc la apartament. Se uită grăbită spre fratele ei, care se simți obligat să adauge:

– Mai ales că, MacRae, nu te poți apuca de treabă până nu reușesc eu să adun muncitorii, apoi să angajez echipajul pentru o barjă în plus.

Scoțianul se ciupi de nas, apoi se frecă la colțurile ochilor.

– Nu poți să mă duci la apartament, îi zise lui Merritt pe un ton apăsător. Nu fără o însoțitoare.

– Oh, să nu-ți faci probleme pentru asta, sunt văduvă. Eu sunt cea care îi însoțește pe alții.

MacRae privi spre Luke, așteptând parcă o părere.

Luke avea pe chip o expresie nevinovată.

– Aștepti să spun și eu ceva?

– Sper că nu-i vei interzice surorii tale să meargă singură, cu un străin? îl întrebă MacRae, ușor neîncrezător.

– Este sora mea mai mare, zise Luke, ea m-a angajat, așa că... nu, sigur că nu îi voi spune nimic.

– Și cum vei ști că nu-i voi insulta virtutea? întrebă revoltat scoțianul.

Luke își arcui sprâncenele, vădit interesat.

– Dar o vei face?

– Nu. Dar aș putea!

Merritt își mușcă ușor buza de jos, ca să-și rețină un hohot de râs.

– Domnule MacRae, îi spuse ea cu calm, eu și fratele meu suntem conștienți că nu am niciun motiv să mă tem de dumneata. Din contră, este un fapt cunoscut că scoțienii sunt oameni de încredere și cinștiți... pur și simplu sunt cei mai onorabili dintre bărbați.

MacRae își descrețî fruntea. După câteva clipe, el spuse:

– Este adevărat că bărbații scoțieni dau dovadă de mai multă onoare decât ceilalți, din alte regiuni. Ducem cu noi onoarea Scoției, oriunde mergem.

– Exact, spuse Merritt. Nimeni nu s-ar îndoi de siguranța mea în compania dumitale. De fapt, cine ar cuteza să-mi adreseze vreun cuvânt jignitor, sau să mă amenințe că-mi va face vreun rău, atâta timp cât dumneata ești alături de mine?

MacRae părea încântat de această idee.

– Dacă ar îndrăzni cineva, zise el vehement, i-aș jupui fața nenorocitului ca pe un strugure și l-aș arunca într-o cocină.

– Așa, vezi! exclamă Merritt, toată numai un zâmbet. Ești escorta perfectă. Atunci privirea ei se mută asupra fratelui, care rămăsese în picioare, în spatele lui MacRae.

Luke dădea din cap lent, amuzat și zâmbind discret, după care i s-a adresat surorii lui, articulând muțeste, doar cu buzele aceste trei cuvinte: *Sirop de masă*.

Ea îl ognorează.

– Vino, domnule MacRae – îți vom prelua bagajele numai-decât.

Keir mergea în urma lui lady Merritt. Din momentul când a fost scăldat de cantitatea de whisky de 50 de grade pe docuri, simțise răceala pătrunzându-i până în măduva oaselor. Însă această femeie, cu surâsul ei binevoitor și ochii de culoarea cafelei, era cel mai călduros lucru de pe lumea aceasta.

Treceau prin mai multe camere frumos aranjate, cu pereți lambrisați și tablouri înfățișând vapoare. Keir nici nu prea remarcase împrejurimile. Atenția lui era total concentrată asupra siluetei delicate pe care o avea în față, dar și asupra părului ei, cu buclele atent adunate într-un coc, iar vocea ei i se